

30 Απριλίου 2019

Τι απέγιναν οι άνθρωποι που πήραν μέρος στη Σταύρωση του Χριστού..

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα Ι-ε-ρά Ευ-αγ-γέ-λια πε-ρι-γρά-φουν τα Πά-θη του Χρι-στού και τις μορφές που πήραν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο μέρος στο μεγαλύτερο μυστήριο της χριστιανοσύνης.

Όπως ξέρουμε, όλα ξεκίνησαν στον Κήπο της Γεσθημανής, όπου συλλαμβάνεται ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ αμέσως μετά τον μοιραίο Μυστικό Δείπνο με τους μαθητές του.

Το κομβικότερο σημείο της επίγειας ζωής του Χριστού, που αναφέρεται και στα τέσσερα Ευαγγέλια του Κανόνα, κατέληξε σε μια δίκη-παρωδία και στην καταδίκη του τελικά στον σταυρό του μαρτυρίου.

Το κατανυκτικό μυστήριο του χριστιανισμού ήταν μια ιστορία που πέρα από τον Εσταυρωμένο, την Παναγία και τους μαθητές του, περιείχε και μια σειρά ακόμα από πρόσωπα, με κάποια από αυτά να διαδραματίζουν αρνητικό ρόλο στα τεκταινόμενα.

Για να δούμε λοιπόν πώς κατέληξαν μετά τη σταύρωση του Ιησού Χριστού οι μαύροι πρωταγωνιστές του θείου δράματος...

Πόντιος Πιλάτος: Ο αδίστακτος ρωμαίος έπαρχος που ένιψε τας χείρας του

Ο ρωμαίος επίτροπος της Ιουδαίας πέρασε στα μαύρα κατάστιχα της βιβλικής ιστορίας ως ο άνθρωπος που καταδίκασε σε θάνατο τον Ιησού. Αναποφάσιτος και

ευθυνόφοβος ως διοικητής, υπέκυψε στις πιέσεις των αρχιερέων και καταδίκασε τον Χριστό χωρίς να έχει πειστεί για την ενοχή του.

Ως γνήσιος πολιτικάντης, αποποιήθηκε κάθε ευθύνη για τη θανατική ποινή πλένοντας τα χέρια του και δηλώνοντας πως ήταν αθώος για την άδικη ποινή που είχε μόλις επιβάλει. Ο χαιρέκακος και ασεβής κυβερνήτης έβαλε βέβαια να μαστιγώσουν τον Ιησού και επέτρεψε στους στρατιώτες του να τον χλευάσουν και να τον εξευτελίσουν, όπως μας παραδίδει ο Ματθαίος (27: 24-31).

Μετά τη σταύρωση του Ιησού, ένα γεγονός που πέρασε στα ψιλά της διαβόητης διακυβέρνησής του στην Ιουδαία, ήταν ένα κατοπινό περιστατικό αυτό που θα προσυπέγραφε το τέλος των ημερών του στην απομακρυσμένη ρωμαϊκή επαρχία.

Έχοντας ήδη στο ενεργητικό του μια σειρά από σκληρές και προκλητικές αποφάσεις αλλά και αρκετές βιαιοπραγίες κατά του ιουδαϊκού πληθυσμού, απάντησε με την ίδια σκληρότητα στη λεγόμενη Επανάσταση των Σαμαρειτών το 36 π.Χ., ένα ακόμα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα που αντιμετώπισε ο Πιλάτος. Οι λεγεωνάριοί του κατέσφαξαν τους πάντες αδιακρίτως και όσοι γλίτωσαν ζήτησαν το έλεος του λεγάτου της Συρίας, Λούκιου Βιτέλιου.

Ο Βιτέλιος διέταξε τον Πιλάτο να επιστρέψει στη Ρώμη για να απολογηθεί και όταν έφτασε στην Αιώνια Πόλη ο επίτροπος της Ιουδαίας (37 μ.Χ.), πληροφορήθηκε τον θάνατο του Τιβέριου και την ανάληψη της εξουσίας από τον Καλιγούλα. Ο νέος αυτοκράτορας τον εξόρισε ατιμωτικά στη Γαλατία, όπου και φέρεται να έδωσε τέλος στη ζωή του γύρω στο 39 μ.Χ.

Σύμφωνα με άλλες πηγές, ήταν ο Καλιγούλας αυτός που έβαλε να εκτελέσουν τον πρώην έπαρχο της Ιουδαίας στην εξορία του, ενώ αλλού αναφέρεται ότι ο Πιλάτος αυτοκτόνησε στη Ρώμη και το σώμα του ρίχτηκε στον Τίβερη ποταμό...

Ηρώδης Αντίπας: Ο τετράρχης που ο Ιησούς αποκαλούσε «αλεπού»

Ο Ηρώδης Αντίπας (ή Αντίπατρος), ο Ηρώδης των πατερικών κειμένων, ήταν γιος του εξίσου διαβόητου Ηρώδη του Μέγα, κληρονομώντας ένα βασίλειο αλλά και την παροιμιώδη σκληρότητα του πατέρα του. Μετά τον θάνατο του οποίου το βασίλειό του διαιρέθηκε στους τρεις γιους του και ο Αντίπας έγινε τετράρχης Γαλιλαίας και Περαιάς.

Οι ευαγγελιστές μας λένε πως ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ δεν είχε καθόλου καλή γνώμη για τον ηγεμόνα, τον οποίο χαρακτήριζε «αλώπεκα» (Λουκάς 13:31) λόγω της πανουργίας του και προειδοποιούσε τους μαθητές του να τον προσέχουν ιδιαίτερω. Ο Πιλάτος προσπάθησε να μεταβιβάσει την υπόθεση του Ιησού στον Ηρώδη, καθώς αμφότεροι ανησυχούσαν για την εξέλιξη της ιστορίας και την υπόληψή τους απέναντι στον Τιβέριο.

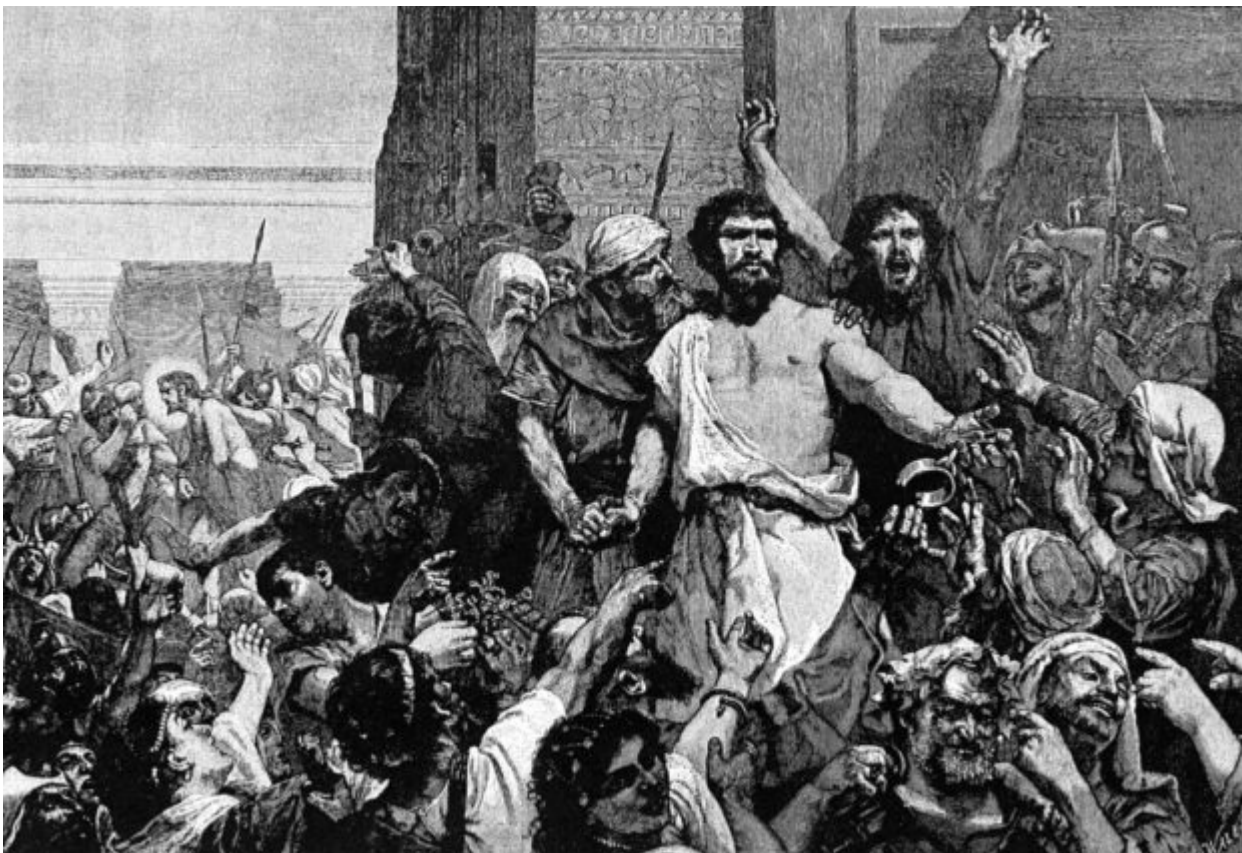
Ο Ηρώδης συνάντησε τον Ιησού το μοιραίο εκείνο Πάσχα, όταν ο Πιλάτος τον παρέπεμψε στην κρίση του τετράρχη. Ο Αντίπας ήθελε να δει από πρώτο χέρι ένα από τα ξακουστά θαύματα του Ιησού, κατά τη μαρτυρία του Λουκά, μόνο που συνάντησε έναν άνθρωπο που τον περιφρονούσε απόλυτα. Ούτε στις ερωτήσεις του δεν απαντούσε.

Αφού τον εξευτέλισε, τον έστειλε πίσω στον Πιλάτο για να δικαστεί, καθώς τα δικά του χέρια βάρυνε ο φόνος του Ιωάννη του Βαπτιστή. Διπλωματικότετος τόσο με τους Ρωμαίους όσο και τους κατακτημένους Ιουδαίους και θέλοντας να

διατηρεί τις εύθραυστες ισορροπίες του αξιώματός του, ο φιλήδονος και ακόλαστος τετράρχης παντρεύτηκε μετά τη σταύρωση του Ιησού την Ηρωδιάδα, τη γυναίκα του αδελφού του Φιλίππου.

Αυτό το γεγονός θα προσυπέγραφε το τέλος του, φέρνοντάς του έναν χαμένο πόλεμο με τους Ναβαταίους αλλά και την εξορία του τελικά από τον Καλιγούλα, που τον έστειλε μαζί με την Ηρωδιάδα στο Λούγδουνο (τη σημερινή Λυών). Ο ρωμαίος αυτοκράτορας ξαπέστειλε λίγο αργότερα το καταραμένο ζευγάρι στην Ισπανία, όπου και πέθανε ο Ηρώδης το 39 μ.Χ. ταπεινωμένος και τιμωρημένος για την υπέρμετρη φιλοδοξία του.

Βαραββάς: Το μυστηριώδες πρόσωπο των Γραφών

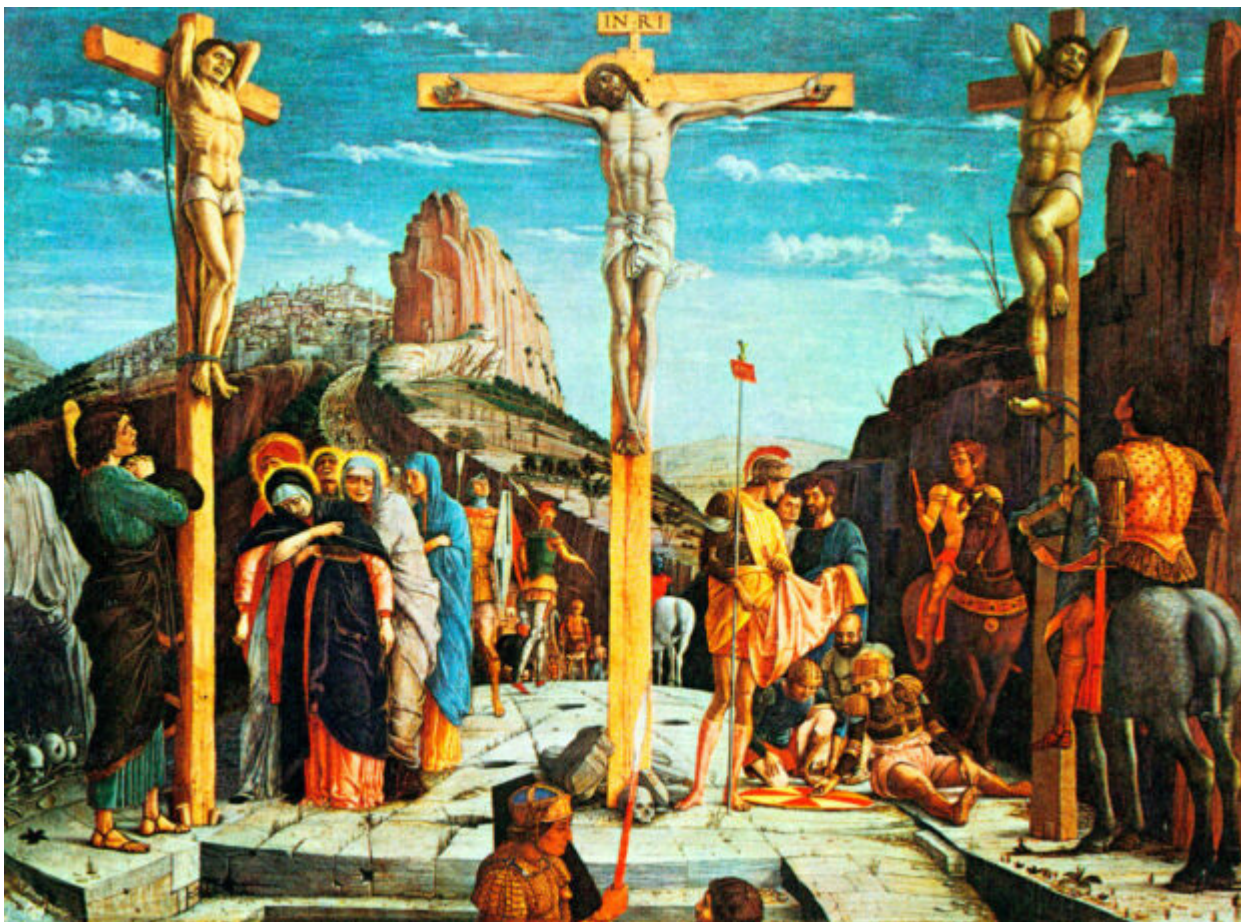
«Τίνα θέλετε απολύσω υμίν; Βαραββάν ή Ιησούν τον λεγόμενον Χριστόν;», ρώτησε εντέχνως ο Πόντιος Πιλάτος τον μαινόμενο όχλο έξω από το πραιτόριό του για να λάβει την ιστορική ετυμηγορία που θα ισοδυναμούσε με τη θανατική καταδίκη του Θεανθρώπου, όπως μας λέει γλαφυρά ο Λουκάς (23: 5-19).

Ο ληστής και δολοφόνος, ή επαναστάτης και στασιαστής κατά άλλες ερμηνείες, Ιησούς Βαραββάς (Ιησοῦα μπαρ Αμπά) κατηγορήθηκε περί το 30 μ.Χ. για προδοσία κατά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ένα αμάρτημα που επέσυρε θάνατο με σταύρωση.

Σύμφωνα με τα Συνοπτικά Ευαγγέλια, όταν ο Ιησούς παραδόθηκε από το ιερατείο στις ρωμαϊκές αρχές για την ασέβεια που επέδειξε στον Ναό, προσφωνώντας τον εαυτό του «Μεσσία», ο Βαραββάς ήταν ήδη φυλακισμένος με τους συντρόφους του επαναστάτες στα ρωμαϊκά μπουντρούμια.

Τι απέγινε όμως ο Βαραββάς, ο ορκισμένος αυτός εχθρός της Ρώμης, μετά την απελευθέρωσή του; Συνέχισε τον βίο του στην αφάνεια ή μήπως πήρε μέρος στα κατοπινά επαναστατικά κινήματα της Ιουδαίας; Κανείς δεν ξέρει, καθώς μόνο οι Ευαγγελιστές μαρτυρούν την ύπαρξή του...

Γεστάς: Ο αμετανόητος ληστής που συνέχιζε να χλευάζει τον Ιησού στον σταυρό

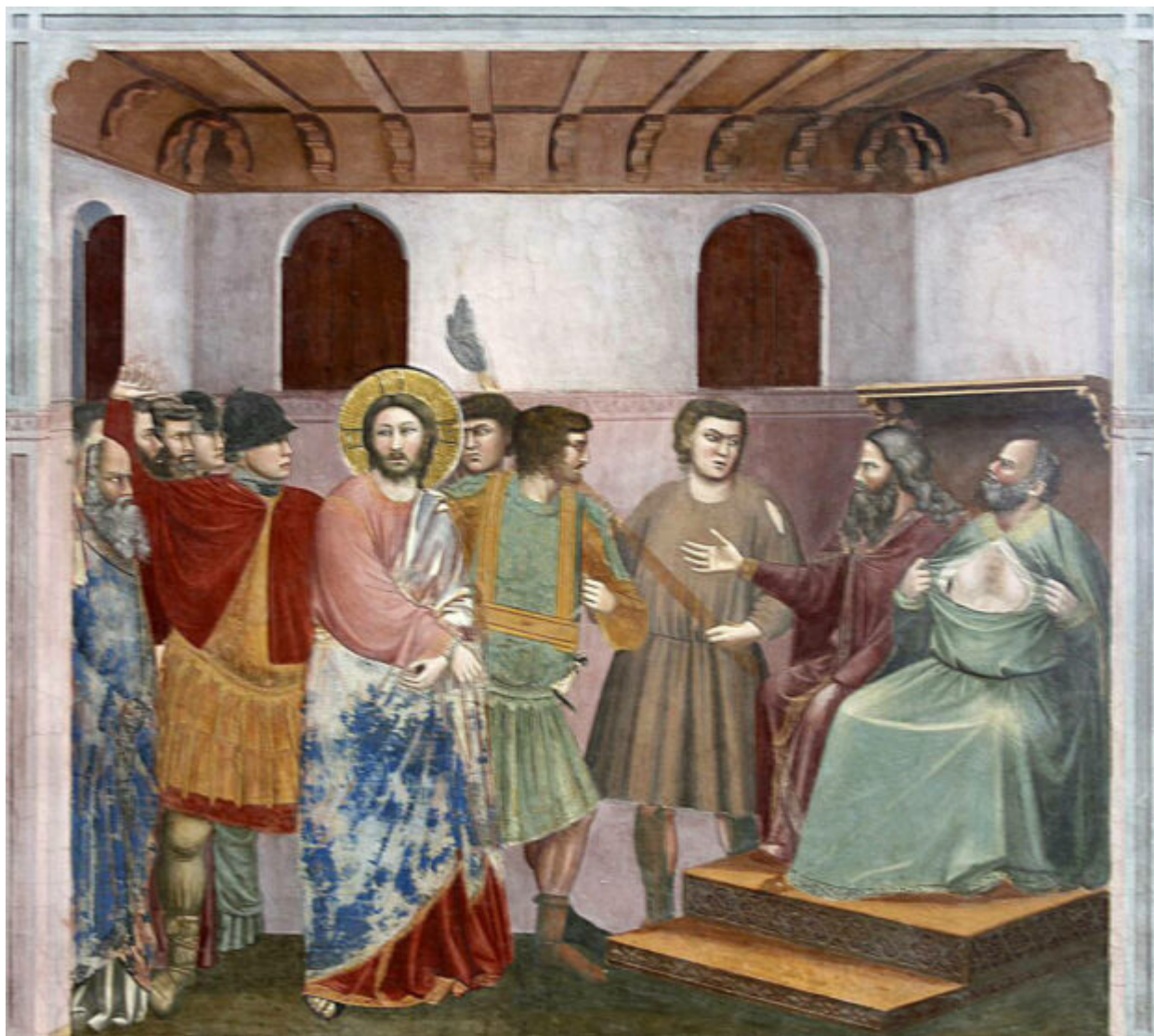
Ο αμεταμέλητος εγκληματίας που δεν σταματούσε να βλαστημά τον Θεάνθρωπο στον σταυρό του μαρτυρίου περιγράφεται μόνο στα λεγόμενα Απόκρυφα Ευαγγέλια. Η Καινή Διαθήκη μας λέει πως υπήρχαν απλώς ένας καλός και ένας κακός ληστής δίπλα στον Εσταυρωμένο, αφήνοντάς τους στη λήθη της Ιστορίας.

Τα απόκρυφα κείμενα της χριστιανοσύνης όμως (Ευαγγέλιο Πέτρου, Ευαγγέλιο Νικοδήμου, Πράξεις Πιλάτου, Ευαγγέλιο Βαρθολομαίου κ.λπ.), που δεν περιλαμβάνονται στο επίσημο σώμα της Αγίας Γραφής, δίνουν ονόματα στους ληστές: Δυσμάς και Γεστάς (ή Γέστας ή και Στέγας).

Ο Γεστάς είναι ο αμετανόητος χλευαστής, ενώ ο Δυσμάς, μια ανάσα πριν από το τέλος, προλαβαίνει να πει το «μνήσθητί μου, κύριε». Όσο για τα αδικήματά τους, μαθαίνουμε από την «Υφήγηση Ιωσήφ του από Αριμαθαίας» πως ο μεν Γέστας «σκότωνε με μαχαίρι οδοιπόρους ... κρεμούσε γυναίκες ... για να κόψει τους μαστούς τους, έκοβε τα μέλη νηπίων κι έπινε το αίμα τους», ενώ ο Δεσμάς (Δημάς εδώ) «δοκίμασε να ληστέψει το πλήθος των Ιουδαίων ... κλέβοντας ο ιερόσυλος ως και τα βιβλία του νόμου, ενώ γύμνωσε και τη θυγατέρα του Καϊάφα ... και αφαίρεσε ακόμη και τη μυστική παρακαταθήκη του Σολομώντος».

Από την τραγική μοίρα τους δεν θα γλίτωναν, όταν είδε όμως ο Ιησούς πως ο Δυσμάς έδειξε γνήσια μεταμέλεια και του είπε «Ιησού, θυμήσου με όταν έρθεις στη βασιλεία σου», ο Χριστός τον διαβεβαίωσε πως «Αληθινά σου λέω σήμερα, θα είσαι μαζί μου στον Παράδεισο» (Λουκάς 23: 39-43).

Άννας και Καϊάφας: Οι αρχιερείς που δίκασαν τον Χριστό

Οι διαβόητοι στην Καινή Διαθήκη πρωθιερείς Άννας και Καϊάφας δεν ήταν παρά όργανα των Ρωμαίων. Ο Άννας ο Πρεσβύτερος ήταν εξάλλου ο πρώτος αρχιερέας που διόρισε ο κατακτητής της Ιουδαίας κατά το 6 μ.Χ., έχοντας διευρυμένες εξουσίες στα χέρια του. Άμεσος συνεργάτης των Ρωμαίων, δεν ήταν καθόλου λαοφιλής, όπως και ο γαμπρός του, Καϊάφας, που τον διαδέχτηκε στο ύπατο ιερατικό αξίωμα του Μεγάλου Εβραϊκού Συνεδρίου.

Ο Καϊάφας παντρεύτηκε την κόρη του και από το 18 μ.Χ. ασκούσε κι αυτός τα υψηλόβαθμα καθήκοντα, κινώντας τα νήματα. Ενδεικτικό της δύναμής τους ήταν το γεγονός ότι όταν συνελήφθη ο Χριστός, η πρώτη ανάκριση διενεργήθηκε από τον Άννα (Ιωάννης 18:13), που υποτίθεται ότι είχε αποσυρθεί πια από το ιερατείο, είχε ταυτιστεί ωστόσο με τη ρωμαϊκή εξουσία.

Ο διεφθαρμένος Άννας έζησε μέχρι τα 90 του χρόνια, πάμπλουτος και πανίσχυρος. Όσο για τον γαμπρό του, Καϊάφα, αυτός τοποθετήθηκε αρχιερέας από τον ρωμαίο επίτροπο Βαλέριο Γράτο, μια θέση που διατήρησε ως το 36 μ.Χ., μετά τη

σταύρωση δηλαδή, όταν τον απομάκρυνε ο λεγάτος της Συρίας, Βιτέλλιος.

Η ευαγγελική παράδοση αναφέρει πως μετά τις αιμοσταγείς αυθαιρεσίες του Πιλάτου στην Ιουδαία, ο Καϊάφας τον ακολούθησε στη Ρώμη για να απολογηθούν αμφότεροι στον Τιβέριο. Το πλοίο του αρχιερέα ναυάγησε όμως στο Αιγαίο και εκείνος κατάφερε κάπως να βγει στην Κρήτη, όπου αρρώστησε και πέθανε.

Η αποκρυφιστική παράδοση θέλει μάλιστα τη γη που τον υποδέχτηκε να τον ξερνά εφτά ολόκληρες φορές. Η σορός του παραχώθηκε τελικά σε μια τρύπα κοντά στο Ηράκλειο...

Λογγίνος: Ο εκατόνταρχος που έγινε άγιος της χριστιανοσύνης

Άγιος Λογγίνος ο Εκατόνταρχος είναι σήμερα γνωστός ο Κεντυρίων των Ευαγγελίων, ο ρωμαίος στρατιωτικός που επιφορτίστηκε με την επιτήρηση της

σταύρωσης του Χριστού. Άγιος έγινε γιατί ήταν ο πρώτος ρωμαίος στρατιώτης που πίστεψε στη θεϊκή φύση του Ιησού μετά την Ανάσταση και δεν φοβήθηκε να καταθέσει τη μαρτυρία του.

Στα Ευαγγέλια του Κανόνα, ο Κεντυρίων δεν έχει όνομα, το οποίο μαθαίνουμε ξανά από τα απόκρυφα κείμενα της χριστιανοσύνης. Σύμφωνα με αυτά, ήταν από την Καππαδοκία και μεταξύ 26-33 μ.Χ. ήταν στη δούλεψη του επάρχου της Ιουδαίας, Πιλάτου, ως εκατόνταρχος. Ήταν μάλιστα ο άνθρωπος, μας λέει ο Ιωάννης (19:34), που λόγχισε τον Χριστό, απ' όπου πηγάζει ενδεχομένως και το όνομα που του αποδίδεται στα απόκρυφα Ευαγγέλια (όπως του Νικόδημου).

«Αλήθεια, ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού», μας βεβαιώνουν Μάρκος (15:39) και Λουκάς (23:47) ότι διεμήνυε πλέον ο Λογγίνος προς πάσα κατεύθυνση. Τόσο ο εκατόνταρχος όσο και δύο στρατιώτες του παραιτήθηκαν μετά το θαύμα που έζησαν από τα αξιώματά τους και κατέφυγαν στην Καππαδοκία μεταφέροντας το αναστάσιμο μήνυμα.

Ο Πιλάτος, μετά και τη σύμφωνη γνώμη του Τιβέριου, έστειλε ένα απόσπασμα να τον σκοτώσει και εκείνος υποδέχτηκε αγέρωχα τη μοίρα του, προσκαλώντας μάλιστα τους διώκτες του στο σπίτι του. Όταν εκείνοι κοντοστάθηκαν, ο Λογγίνος τους διέταξε να τον αποκεφαλίσουν, κάνοντας τελικά το ίδιο και στους δύο συνοδοιπόρους του...

Πετρώνιος: Ο Ρωμαίος που φρουρούσε τον τάφο του Ιησού

Σε άλλο ένα απόκρυφο κείμενο του 2ου αιώνα μ.Χ., το Ευαγγέλιο του Πέτρου, μαθαίνουμε πως ο Ρωμαίος που είχε επιφορτιστεί με την περιφρούρηση του τάφου του Ιησού από τη Ναζαρέτ ήταν ο Πετρώνιος. Εκατόνταρχος κι αυτός, είχε πάρει διαταγές απευθείας από τον Πιλάτο να μην επιτρέψει σε κανέναν να πλησιάσει τον τάφο.

Το Ευαγγέλιο του Πέτρου μάς λέει μάλιστα πως όταν ο Πετρώνιος και οι άντρες του αντίκρισαν το θαύμα της Ανάστασης, έσπευσαν νύχτα στον Πιλάτο για να του αναφέρουν όσα είδαν και έζησαν, αφήνοντας τον τάφο αφρούρητο. Τι απέγινε ο εκατόνταρχος, δεν μας λέει το κείμενο πάντως...

Ο δού-λος που χα-στού-κι-σε τον Χρι-στό

Όταν παρουσίασαν τον Ιησού μετά τη σύλληψή του μπροστά στον Άννα, εκείνος τον ρώτησε για τους μαθητές του, αλλά και το περιεχόμενο της διδασκαλίας του. Και τότε ξαφνικά: «Όταν δε ο Ιησούς είπεν αυτά, ένας από τους υπηρέτας, που εστέκετο κοντά του, κατάφερε ράπισμα εναντίον του Ιησού λέγων “με αυτόν τον ασεβή τρόπον απαντάς στον αρχιερέα;”. Του απήντησεν ο Ιησούς “εάν κακώς ωμίλησα, μαρτύρησε εδώ ενώπιον του δικαστηρίου δια το κακόν αυτό. Εάν όμως καλά και σωστά απήντησα, διατί με δέρνεις;”» (Ι-ω-άννης 18: 22-23).

Κα-τά την εκκλησιαστική πα-ρά-δο-ση, ο δούλος που χτύπησε τον Χριστό ή-ταν ο τυφλός που θε-ρά-πευ-σε ο Ι-η-σούς στην κο-λυμ-βή-θρα του Σι-λω-άμ, ο οποίος όταν βρήκε το φως του έγινε υπηρέτης στην αυ-λή του αρ-χι-ε-ρέ-α Άν-να...

Ιούδας Ισκαριώτης: Το πιο υστερόβουλο και ύπουλο φιλί της Ιστορίας

Όταν παρουσίασαν τον Ιησού μετά τη σύλληψή του μπροστά στον Άννα, εκείνος τον ρώτησε για τους μαθητές του, αλλά και το περιεχόμενο της διδασκαλίας του. Και τότε ξαφνικά: «Όταν δε ο Ιησούς είπεν αυτά, ένας από τους υπηρέτας, που εστέκετο κοντά του, κατάφερε ράπισμα εναντίον του Ιησού λέγων “με αυτόν τον ασεβή τρόπον απαντάς στον αρχιερέα;”. Του απήντησεν ο Ιησούς “εάν κακώς ωμίλησα, μαρτύρησε εδώ ενώπιον του δικαστηρίου δια το κακόν αυτό. Εάν όμως καλά και σωστά απήντησα, διατί με δέρνεις;”» (Ι-ω-άννης 18: 22-23).

Κα-τά την εκκλησιαστική πα-ρά-δο-ση, ο δούλος που χτύπησε τον Χριστό ή-ταν ο τυφλός που θε-ρά-πευ-σε ο Ι-η-σούς στην κο-λυμ-βή-θρα του Σι-λω-άμ, ο οποίος όταν βρήκε το φως του έγινε υπηρέτης στην αυ-λή του αρ-χι-ε-ρέ-α Άν-να...

Ιούδας Ισκαριώτης: Το πιο υστερόβουλο και ύπουλο φιλί της Ιστορίας

Η σύλληψη του Ιησού στον Κήπο της Γεσθημανής ήταν αυτή που θα οδηγούσε στα γεγονότα που μνημονεύονται στα θεία πάθη. Όπως θυμόμαστε, το βράδυ του Μυστικού Δείπνου, ο Κύριος των Γραφών συλλαμβάνεται, δικάζεται και μαρτυρεί κατόπιν στον σταυρό.

Ο Ιούδας είχε αποχωρήσει από τον Μυστικό Δείπνο και όταν επέστρεψε στον ελαιώνα, είχε μαζί του και ένα ετερόκλητο πλήθος ρωμαίων στρατιωτών και φρουρών του Καϊάφα. Ο Ιούδας προσέγγισε τον Ιησού και τον ασπάστηκε, κίνηση που σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση δεν ήταν παρά σήμα στους στρατιώτες για το ποιος ήταν ο Ιησούς ο Ναζωραίος, έχοντας πάρει κι εκείνα τα 30 αργύρια αντίτιμο για την προδοσία.

Τι απέγινε όμως το διαχρονικό όνομα της προδοσίας; Κατά τον Ματθαίο, ο Ιούδας

δεν άντεξε την ελεεινή πράξη του. Γεμάτος τύψεις, επέστρεψε τα 30 αργύρια στους αρχιερείς και μετά κρεμάστηκε.

Στις Πράξεις των Αποστόλων όμως, το 5ο από τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης, ο Λουκάς μάς λέει πως με τα 30 αργύρια ο Ιούδας αγόρασε ένα χωράφι, το οποίο δεν θα χαιρόταν ωστόσο, καθώς έπεσε κατάχαμα και τα σπλάχνα του ξεχύθηκαν έξω.

Πηγή: iellada.gr